

Masa Üstü Hikayeleri 1

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 18 Nisan 2025

Düşlerin rengini merak etmiyorum üstelik ilk günden beri içimde olan o merak duygusunu yok sayıyorum.

Ellerim titriyor ve sesim üşüyor elbet sıfatlar iken ismimin ziyneti.

Ben ise koşusuna çıkmışım bilinmez ve koşulsuz seviyorum bir koşutsa gereken biliyorum da koşullanmanın nelere sebep olduğunu.

Hacmi yok işte ruhun üstelik tek muhatabı da yok bunca çılgılık ise boşlukta yok olup gidiyor ve boşluğun neye denk düştüğü inancın arifesinde kimse için önem arz etmiyor.

Yakamozların ç/ağrısı.

Nöbet geçiren bir evren belki de: elbet ateşi yükselmiş insanların ve iştigal ettikleri ne ise hummalı bir arayış ve duygular da çağrı merkezi gibi: bazen birbiri ile ilintili bazense birbirine ters düşen.

İçimi ters yüz yapıyorum ve yüzüm gözüm yer değiştiriyor sürekli defter tutuyorum hayatın ambarında: Gelenler.

Gidenler.

Ve bilanço asla istikrar göstermiyor.

Alacak da yok verecek de yine de dengesizlik mevcut hayatta.

Kindar bir gölge yolunu kesiyor ve kaçacağı tek delik yok ve neyim var neyim yok sunuyorum eline gölgenin anlamıyorum da; o gölgenin benim gölgem olduğunu üstelik ilk günden beri kapıdan kovup da bacadan hurra dalan içeri ve dumanı filan da tutmuyor içimdeki bacanın bense bir bacağı olmayan o kırık masa gibiyim.

Masa üstümse tıkiş tıkiş bazen yedeğini alamadığım duygular elbet yazmam gereken anbean ve bunun asla mümkün olmadığı.

Birileri tırmanıyor o kırık bacağından masanın ve manzara inanılmaz çünkü tüm eşyalar bir ağızdan konuşuyor.

Tül perde ağlamaklı.

Güneşi engelleyen kalın perdeler ise nasıl da akmış.

Tavanda lekeler ve üst kat boş olduğu halde sesler geliyor gaipten.

Gölgem iken bana tek gölge yapmayan ve bir ağacın gölgesi gibi belliyorum masanın üstünü ve evdeki tüm eşyalar aralıksız ses ediyor.

Ruhumun duvarlarına asılı sözcükler var elbet beni de yüreğimden vuran.

Sözcüklere asılı duygular var.

En güzeli ise inancın ıdığı üstelik gözlerimken ııl ııl ve aşkın muhafazalı kollarında baş veren bir hasret.

Çekincelerim saklı içimin çekmecelerinde ve illa ki bir eşitsizlik mevzu bahis olan.

Renkler süklüm püklüm çünkü gök de çekilmiş aradan bu yüzden boşlukta sallanıyor gök kuşağının saçakları ve inşa etmem gereken bir dünya var bir de gökyüzü en çok yalnızlığın tavaf ettiği.

Öznel bir ritim elbet hayatın çağırıldığı kadar da iteklediği insanların.
Mavi gözlü bir çocuk dalıyor odaya ve alı al moru mor yüzünün en çok da boncuk gözlerinde saklı bir korku ile bağdaş kuruyor masanın üstüne ve film geri sayıyor oysaki uzağa açmalı kanatlarını ve o çocuk illa ki büyümeli.
Yaş alıyor elbet.
Yas da alıyor.
Ve yasaların gözünde reşit olmayı becerememiş bir çürük elma gibi içinin kurtlarına sunduğu masum yüreği.
Varlığın bazen kesif bir sessizlik ile sınıandığı.
Var olmanın da meali iken için için kaynayan bir ruh en çok da çökük omuzlarına asılı bir heybe gibi ve içinde saklı adeta hayatın gizemi.
Ağlamaklı gözlerle etrafını süzen çocuk belli ki terk edilmiş ve eften püften sebeplerle insanlar kolaylıkla kendilerinden vazgeçip isyan etmeyi kendilerinde hak görürken...
Sessizlik bir şekilde hâkim olan.
Ve o çocuğun kulağına gelen sesler aslında uzak kalmak istediği bir gürültü ve çocuğun iki eli de boş.
Dengesizlik had safhada yeryüzünde.
Bir başka yerde başka bir çocuk alabildiğine mutlu iken ve de illa ki tuttururken:
"Yemeyeceğim işte. Canım istemiyor."
Elinde kaşıkla yemek tabağıyla arkasından koşan annesi:
"Bak, tabakta kalan yemeğin nasıl da ağlıyor. Hem kızdırmak istemezsin değil mi Allah'ı?"
Kızansa yemek yemeyi reddeden çocuk nasıl da gücüne gidiyor Allah'ın.
"Hem yemeğini yersen bak, bakalım baban ne getirecek akşam sana?"
Masa üstü yemek dolu üstelik masanın ayağı filan da kırık değil.
Yoksa sofrada ne var ne yok çöpe mi gidecek?
"Yediğin önünde yemediğinse arkanda. Çabuk ol, hadi yoksa baban seni asla sevmeyecek."
Müşküle düşen melekler ve yaygara koparan insanoğlu.
Vicdanını meşgule veren insanlar/insancıklar.
Sözcükler durağan ve hayat sitem yüklü ve masa üstü de çok karışık aynı masa üstünde oturan o mavi gözlü çocuğun kafası gibi.
Dengeler devingen.
İnsanlar değişken.
Hayatsa yoran elbet aralıksız deftere not alıyor melekler ve hak, hukuk tanımayan insanoğlu.
Bir çocuktan da öte sayısız çocuk: iki eli de boş.
Bir yerlerde ise ağlayan bir kadın/kadınlar: ne çocuk sevgisi tadan ne de çocuğunu sonsuza kadar koynunda unutan.
İlahi Rüzgâr ve s/üzülen yapraklar.
Tabiat ananın da canı yanarken ve ağaçlar köklerinden insanlar ise vicdanlarından sökülürken.
Birileri giderken kimisi gelmeyi reddediyor.
Ve gazetenin üçüncü sayfa haberleri:

“Cinnet geçiren baba tüm ailesini katletti sonra da kendi hayatına elleriyle son verdi.”

Ve kocaman siyah camlı bir araba geçiyor mezarlığın önünden üstelik gittiği yer mezarlık filan da değil sadece parayı güç bilen insanların kullandığı bir araba ve direksiyonu alış veriş merkezine kıran.

Hayat adalet yoksunu.

Cinnet geçiren insanlar bir yakada ve hayatı cennet gibi yaşayanlar diğer yakada...

Tıpkı şehir gibi; dünyanın da mutluluğun da iki yakası illa ki bir araya gelmiyor.

Yanlıştan dönenler.

Yanlışta düşüp isyanı matah sayanlar.

Gelmeyenler bir de asla da gelmeyecek olanlar.

Hep de dendiği üzere: “Allah iki çift gözün eksikliğini vermesin hiçbir çocuğa.”

Pamuklar içinde büyüyen bir çocuk...

Karanlığa teslim olmuş ve kimsesizliğin yükünü küçük yaşta sırtını almış bir başka çocuk ve nice çocuk.

Feragat edeceksen hayallerden ya da firar edeceksen nefsimizden...

Ve birileri o çocuğun ismini çağırıyor:

“Haydi, Sinan çık ortaya bak Müdür Baba seni odasına istiyor. Hem sen değil miydin yeni bir ailem olsun diyen?”

Diğer çocuksa tutturuyor da tutturuyor:

“Doğum günü partime Neşe’yi de çağırarak istiyor. Hem onun babasının arabası bizimkinden büyük. Yoksa biz fakir miyiz anne?”

“Ne münasebet. Biz zenginiz hem de çok zengin. Babana söyleyelim de daha büyük bir araba alsın.”
Fakirlik ne sahiden?

Paranın gücü mü fakirliği aşılayacak? Yoksa insanlığın ve sevginin harcandığı mı?

Üstelik tüm zenginliği, Yaratan insanın içine bahşetmişken yeter ki içinin zenginliği ve inancı sönmesin solmasın.

“Korkuyorum, Müdür Baba.”

Melekler ve yüce Yaratan korurken masumiyeti asla korkma Sinan aslında hiçbir çocuk hiçbir insan korkmasın yeter ki insanlığını ve inancını saklı tutsun içinde...

Masa üstümde saklı nice hikâyeden biri işte asla düzeltmediğim bir masa üstü ve de gücümün asla yetmediği bir dünya ve Sinan iniveriyor ansızın üstüne çıktığı masadan ve kalemimle ona yeni bir dünya yeni bir aile sunuyorum daha doğrusu terzi kendi söküğünü dikemezken ve de kalemin sahibi kendi hikâyesini yazıp da hayatını şekillendiremezken...

Ve istiyorum ki; evrendeki tüm çocuklar gülsün sadece gülümsesin ve kendini asla yalnız hissetmesin...
Elbet Sinan ve nicesi hep çocuk kalacak çünkü insanın çocuklukta aldığı yaralar asla büyümenize izin vermez.

Bazıları ise yara almadan büyürler illa ki başkalarını yaralarlar yeter ki hiçbir çocuk artık daha fazla yara almasın.